

Snopovi govoré.

Sloveči Miklavž Harms, propovednik v mestu Kiel, kder je 1855. leta pobožno sklenil svoje življenje, govoril je in dal natisniti sledeči govor snopov:

* * *

Minul je dan žetve. Lepa poletna noč se je razprostrela čez mirno tiho polje. Tedaj vstane nek snop ter zakliče preko njive: „Dajmo, naredimo Gospodu zahvalnico za žetev pod tihim nočnim podnebjem!“ In snopovi se vzdignejo ter začno šumeti, da se vzbudé skorjanci in prepelice, ki so vže spale na okrog po strnišči.

Prvi snop začne govoriti: „Zapôjte Gospodu čast in hvalo! Hvalite Bogá, ker on je dober in njegova dobrotá traja vekomaj. Solneu ukaže vzhajati dobrim in hudobnim; dežju ukaže rošiti na pravične in krivične. Vseh ljudij oči čakajo na Boga in on jim daje živeža ob svojem času. Na tisoče let je vže prešlo preko svetá, in vsako leto je prineslo žetev in dalo ljudem potrebnega živeža. Še zdaj pogrinja Gospod svojo mizo in na milijone ljudij uživa njegove darove. Njegova dobrotá se ponavlja vsako jutro. Zapôjmo Gospodu čast in hvalo!“

In tolpa prepelice zapoje Bogu pesen zahvalnico.

Drugi snop se oglasi in reče: „Vse leži na blagoslovu božjem. Kmetovalec giblje svoje pridne roke, orje polje in trosi zrnje v brazde, a rast pride le od Bogá. Mnogo hladnih nočij in vročih poletnih dnij je mej setvijo in žetvijo. Človeška roka ne more pripeljati deževnih oblakov, tudi ne more zabraniti toče. Gospod varuje drobno zrnice v krilu matere zemlje, varuje zeleno setev in dozrevajoče klasovje. Ne bojte se! Bog je bil z nami. Na blagoslovu božjem leži vse!“

Nato izpregovori tretji snop: „Kdor seje v solzah, žel bode v veselji! S težkim srcem je šel sin, da poseje zrnje. Oh, oče mu je umrl in doma se joče zapuščena mati, trdi upniki so jej izpraznili skednje. Usmiljen sosed je posodil sinu semena, in s semenom so padale solzé na izorano njivo. Zdaj spravlja stoteren sad, ker Gospod je blagoslovil njegovo žetev. Kdor seje v solzah, ta žanje v veselji. Solzni gredó in trosijo seme, a veseli so, ko nosijo polne snopove v skednje!“

Potem nadaljuje četrti snop, rekoč: „Ne pozabite delati dobro in pomagati drugim! Tako dejanje dopada Bogu. Oj da bi mogel to klicati v hiše bogatinov, ki polnijo zdaj svoje kašče in skednje! Da bi mogel to povedati ónemu trdosrčnemu možu, ki je včeraj pognal ubožne paperkovalce raz svoje polje! Kogar je blagoslovil gospod, ta odpri svojo darežljivo roko, ter pomози siromakom, kakor pošteni Boc, ki se je usmilil pobožne Rute. Ne pozabite delati dobro in pomagati drugim!“ In prepelice so jele klicati v vas, da bi vzbudile in omečile zaspana srca.

In končal je peti snop, rekoč: „Kar človek seje, to bode žel. Kdor pičlo seje, pičlo žanje; kdor seje v obilosti, žel bode tudi v obilosti. Čimu se čudite, da stoji ljulika mej pšenico? Zakaj niste očistili semena, predno ste ga posejali? Kdor seje osat, žel bode težavo. Kdor seje v meso, žel bode od mesá pogubljenje in kdor v duhu seje, žel bode od duhá večno življenje. Kar človek seje, to bode žel!“

In vsi snopovi na okrog se globoko priklonijo, in rekó: „Amen! Amen!“

Poslovenil Fr. Rup.

